

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Obdo/49/2023
Identifikačné číslo spisu:	2116207309
Dátum vydania rozhodnutia:	20.06.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:2116207309.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v spore žalobcu Mgr. Pavla Strnada, PhD., advokáta, Praha, Dlouhá 730/35, Česká republika, zastúpeného spoločnosťou MATHISON legal s.r.o., Bratislava, Galvaniho 15/B, IČO: 46 079 882, proti žalovanej obchodnej spoločnosti PCA Slovakia, s.r.o., Trnava, Automobilová ulica 1, IČO: 36 256 013, zastúpenej spoločnosťou PETERKA & PARTNERS advokátní kancelář s.r.o., Praha, Karlovo náměstí 671/24, Česká republika, IČO: 26 169 720, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky PETERKA & PARTNERS advokátska kancelária s.r.o. organizačná zložka, Bratislava, Námestie Mateja Korvína 1, IČO: 35 884 703, o zaplatenie 1 950 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 23Cb/42/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/47/2022-514 zo 14. marca 2023, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a.

II. Žalovaná m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobca podal na Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“) návrh na uplatnenie pohľadávky v sume 1 950 eur s príslušenstvom proti žalovanej, a to na tlačíve A podľa článku 4 ods. 1 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu. Okresný súd Trnava rozsudkom zo 14. februára 2018, č. k. 23Cb/42/2016-228, návrhu žalobcu nevyhovel a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) o odvolaní žalobcu rozhodol uznesením z 27. augusta 2019 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2. Okresný súd Trnava následne vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 23Cb/42/2016-436 z 28. januára 2022 tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal voči žalobcovi náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania, v rozsahu 100%.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa v spore domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 950 eur s príslušenstvom a náhradu trov konania, titulom nezaplatenej odplaty za poskytnuté právne služby. Žalobca vo svojom návrhu uviedol, že 31. mája 2007 uzatvoril so žalovanou zmluvu o poskytovaní právnych služieb (ďalej aj „Zmluva o poskytovaní právnych služieb“), na základe ktorej poskytoval žalovanej právne služby, za ktoré jej vystavoval mesačné faktúry. Dňa 19. marca 2013 uzavrel žalobca, žalovaná a spoločnosť PSA Services Centre Europe, s.r.o., IČO: 36 289 752, dodatok č. 1 k zmluve, kde podľa článku 2 ods. 3 dodatku sa žalovaná zaviazala uhradiť žalobcovi všetky vyúčtované záväzky v lehote do 31. mája 2013, avšak svoj záväzok nespĺnila. Dňa 19. decembra 2013 žalobca zmluvou o postúpení pohľadávok postúpil pohľadávky vzniknuté na základe zmluvy v období od 31. mája 2007 do 31. marca 2013 v sume 56 263,94 eur s príslušenstvom na Ing. L. F. a dňa 17. januára 2014 Ing. L. F. smlouvou o postoupení pohľadávok postúpil pohľadávky na žalobcu. Dňa 20. januára 2014 žalovaná písomne uznala dlh voči žalobcovi v sume 56 263,94 eur s príslušenstvom. Dňa 31. júla 2015 sa skončila účinnosť zmluvy o poskytovaní právnych služieb a žalobca vyzval žalovanú na úhradu dlhu, avšak bezúspešne. Z vykonaného dokazovania bolo podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že zmluvu o poskytovaní právnych služieb vrátane dodatkov z 12. októbra 2007, 16. mája 2008, 26. mája 2009 a 28. augusta 2009 podpísal za žalovanú jej zamestnanec K. P. Ak žalovaná v konaní namietla, že menovaný zamestnanec nedisponoval oprávnením na uzatvorenie rámcovej zmluvy na poskytovanie právnych služieb a uznanie dlhu, zatiaľ čo žalobca argumentoval tým, že K. P. pôsobil vo funkcii vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov/regionálneho manažéra sociálnych vzťahov a podľa definície francúzskych serverov je v popise osoby zodpovednej za sociálne vzťahy výslovne aj riešenie právnych otázok, súd prvej inštancie mal z pracovnej zmluvy predloženej žalovanou za preukázané, že zmluva obsahovala podrobnú špecifikáciu činností, na ktoré bol zamestnanec K. P. oprávnený a v zmysle predmetnej zmluvy nebol poverený činnosťou, pri ktorej bolo obvyklé uzatváranie zmlúv o poskytovaní právnych služieb v mene žalovanej.

2.2. K argumentácii žalobcu, že na daný právny vzťah je potrebné aplikovať ustanovenie § 15 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj „ObZ“), keďže K. P. bol oprávnený zastupovať žalovanú pri všetkých úkonoch, ku ktorým pri činnosti prevádzkovania podniku žalovanej, vo funkcii vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov, obvykle dochádza, súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedol, že na rozdiel od zmluvného zastúpenia a plnomocenstva, oprávnenie konať za podnikateľa podľa § 15 ObZ (podnikové zmocnenie) nie je viazané na výslovné udelenie oprávnenia zastupovať. Oprávnenie zastupovať vzniká faktickým poverením na výkon určitej činnosti. Ten, kto sa dovoľáva účinku § 15 ods. 1 ObZ, teda toho, že určitý právny úkon zaväzuje podnikateľa, musí preukázať, že z jeho pohľadu, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, daná osoba vystupovala ako poverený pracovník. Konanie osoby poverenej na výkon určitej činnosti zaväzuje podnikateľa len vtedy, ak ide o úkon, ktorý je obvyklý vzhľadom na zaradenie osoby, resp. poverenie na výkon činnosti. Podľa súdu prvej inštancie nebolo možné vyvodiť záver, že by bolo obvyklé, aby vedúci oddelenia sociálnych vzťahov, s poverením na výkon činnosti v zmysle pracovnej zmluvy, uzatváral rámcovú zmluvu o poskytovaní právnych služieb, týkajúcu sa práva nehnuteľnosti a bežnej korporátnej agendy. Obvyklosť treba posudzovať s poukazom na zaužívanú prax podnikateľského subjektu a zaužívané postupy, pričom uzatváranie zmlúv v oblasti právnych služieb nepatrilo k obvyklým činnostiam zamestnancov sociálnych vzťahov.

2.3. K argumentácii žalobcu o jeho dobrej viere, ktorú treba v zmysle ustanovenia § 15 ods. 2 ObZ chrániť, súd prvej inštancie uviedol, že ak osoba svojim konaním prekročí rozsah poverenia podľa odseku 1 (pričom poverenie zamestnanca v spore preukázané nebolo), také konanie podnikateľa zaväzuje len vtedy, ak tretia osoba o prekročení rozsahu poverenia nevedela a s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu ani nemohla vedieť. V danom prípade nebolo možné uzavrieť, že žalobca ako advokát, a teda osoba odborne spôsobilá, o prekročení oprávnenia nemohol vedieť. Žalobca si vystačil s tým, že K. P. vzhľadom na svoje pracovné zaradenie vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov je osobou poverenou na uzatváranie zmlúv.

2.4. Výsledkami vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že 11. októbra 2010 bolo K. P. udelené plnomocenstvo (ktorým bol splnomocnený na všetky právne úkony v pracovnoprávných vzťahoch, vrátane zakladania pracovných pomerov a iných pracovnoprávných vzťahov, ich zmien a skončení a podpisovanie všetkých dokumentov súvisiacich s riešením personálnych záležitostí; na rokovanie vo veciach uzatvárania obchodných a iných zmlúv na

zabezpečenie personálnych a právnych služieb a výkonov súvisiacich so zabezpečovaním personálnych a právnych záležitostí za splnomocniteľa a záležitostí s tým súvisiacich, vrátane zmien a skončení týchto zmlúv, a to v súlade so schváleným rozpočtom splnomocniteľa; na zastupovanie splnomocniteľa navonok vo vzťahu k štátnym a iným orgánom a v súdnych konaniach) a tiež, že od 1. decembra 2010 do 30. novembra 2011 pracoval na pozícii vedúceho právneho oddelenia, čo však nemohlo predstavovať oprávnenie pre konanie K. P. v roku 2007. Uvedené plnomocenstvo, ako aj pozícia zamestnanca žalovanej bola relevantná vo vzťahu k právnym úkonom, ktoré uskutočnil v nasledujúcom období. V konaní preto nebola preukázaná existencia oprávnenia menovaného zamestnanca žalovanej konať ohľadne zmluvy o poskytovaní právnych služieb z 31. mája 2007. Vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie uzavrel, že zamestnanec žalovanej nemal žiadne oprávnenie uzavrieť zmluvu o poskytovaní právnych služieb, vzhľadom na jeho pracovné zaradenie a pracovnú náplň, a uvedeným konaním prekročil svoje oprávnenie, v dôsledku čoho práva a povinnosti vyplývajúce z takého právneho úkonu nevznikli žalovanej, ale samotnému zamestnancovi žalovanej v zmysle ustanovenia § 33 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Žalovaná tak vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku z predmetnej faktúry, na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb z 31. mája 2007, nie je nositeľom povinnosti vyplývajúcej z faktúry vystavenej na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb, ktorej zaplatenie je predmetom konania (pasívne vecne legitimovaným subjektom), súd preto žalobu zamietol.

2.5. Žalobca svoj nárok uplatnený v návrhu založil aj na skutkových tvrdeniach, podľa ktorých žalovaná uznala svoj dlh v Dohode o uznaní dlhu z 20. januára 2014. Uvedená dohoda, vrátane pripojeného odovzdávajúceho protokolu, bola podpísaná K. P.. Oprávnenie uzavrieť dohodu žalobca odvodzoval z plnej moci udelenej K. P. 11. októbra 2010. Súd prvej inštancie v nadväznosti na uvedené konštatoval, že konkrétny dlh môže uznať len konkrétny dlžník, a dané právo nie je možné preniesť na inú osobu. Žalovaná, ktorá nie je subjektom povinným vo vzťahu k pohľadávke uplatnenej v predmetnom konaní preto nemohla daný dlh uznať. Čiastočná úhrada faktúry č. 4/2011, realizovaná K. P. hotovostným vkladom na účet žalobcu, podľa súdu prvej inštancie nebola spôsobilá založiť uznanie dlhu žalovanou. S čiastočným plnením záväzku zákon spája vznik vyvrátenej domnienky trvania zvyšku záväzku v dobe jeho uznania, s výnimkou prípadu, že v konkrétnom prípade možno usudzovať, že jeho poskytnutím dlžník uznáva aj zvyšok záväzku, čo v prejednávanej veci splnené nebolo. Náhradu trov konania súd prvej inštancie priznal v konaní plne úspešnej žalovanej.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 31Cob/47/2022-514 zo 14. marca 2023 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v plnom rozsahu ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3.1. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj obsahu spisového materiálu, vo vzťahu k odvolaniu žalobcu, dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania riadne ustálil skutkový stav a vec správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Odvolací súd prebral súdom prvej inštancie zistený skutkový stav veci ako aj prijaté právne závery a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto na zdôraznenie správnosti prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia len doplnil, že ak žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, podľa ktorého zamestnanec žalovanej K. P. nebol oprávnený uzavrieť Zmluvu o poskytovaní právnych služieb z 31. mája 2007, zatiaľ čo žalobca bol názoru, že K. P. konal v mene žalovanej v zmysle ustanovenia § 15 ObZ, odvolací súd nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal odchyliť od právneho názoru súdu prvej inštancie, že žalovaný nie je v prejednávanom spore pasívne vecne legitimovaným subjektom. Ak ide o úkon, ktorý je neobvyklý a zároveň prekračujúci rozsah poverenia, taký úkon podnikateľa nezaväzuje. Ten kto sa dovoľáva toho, že také konanie (nad rámec „rozsahu poverenia“) podnikateľa predsa zaväzuje musí preukázať, že o excese nevedel, ani vedieť nemohol. Ak nie sú splnené podmienky pričítania konania poverenej osoby podnikateľovi, právny úkon nie je neplatný, no podnikateľ ním nie je viazaný. Krajský súd v Trnave v danej súvislosti konštatoval, že ako vyplýva zo zisteného skutkového stavu, pracovná zmluva zamestnanca žalovanej K. P. podrobne upravovala kompetencie a oblasti, za ktoré zodpovedal. Zo špecifikácie činnosti, na ktoré bol K. P. oprávnený, obsiahnutej v zmluve, nebolo možné ani podľa odvolacieho súdu vyvodiť, že by bol v rámci svojho pracovného zaradenia ako vedúci oddelenia

sociálnych vzťahov poverený takou činnosťou, pri ktorej bolo obvyklé uzatváranie zmlúv o poskytovaní právnych služieb v mene žalovanej. Podľa odvolacieho súdu uzatvorenie rámcovej zmluvy o poskytovaní právnych služieb, najmä v oblasti práva nehnuteľností a bežnej korporátnej agendy, celkom zjavne nie je obvyklým úkonom vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov. V danej súvislosti neobstalo tvrdenie žalobcu, že poskytovanie služieb najmä v oblasti práva nehnuteľností a bežnej korporátnej agendy súvisí aj s vymedzením pracovnej agendy K. P., ktorý bol zodpovedný aj za organizáciu ubytovania zamestnancov žalovanej alebo podporu vedenia závodu v legislatívnych otázkach. Aj keď uvedené oblasti pôsobenia sú regulované právom a vyžadujú určité právne povedomie, neznamená to, že je obvyklé, aby zamestnanec pri výkone svojej pôsobnosti v danej oblasti uzatváral zmluvy o poskytovaní právnych služieb, súvisiace s jeho náplňou práce, s externými právnymi poradcami. Odvolací súd dodal, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že v danej veci nebolo možné uzavrieť, že žalobca ako advokát, a teda osoba odborne spôsobilá, o prekročení oprávnenia nemohol vedieť a vystačil si s tým, že Roman Hájek vzhľadom na svoje pracovné zaradenie vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov bol osobou poverenou na uzatváranie zmlúv o poskytovaní právnych služieb. Advokát by si pri racionálnom konaní bezpochyby overil oprávnenie povereného zamestnanca na pozícii vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov uzatvoriť zmluvu o poskytovaní právnych služieb a argumentáciu žalobcu o možnej nedôvere pri novovznikajúcej spolupráci nebolo možné hodnotiť inak ako zjavne účelovú.

3.2. Taktiež v tejto súvislosti nebolo možné neprihliadnuť na následné správanie strán sporu po uzavretí Zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že počas trvania zmluvy o poskytovaní právnych služieb žalobca komunikoval výlučne so zamestnancom žalovanej K. P., ktorý tiež sám uhrádzal faktúry žalobcu bezhotovostne. Popri existencii predmetnej zmluvy o poskytovaní právnych služieb, žalobca v roku 2009 uzatvoril so žalovanou zmluvu o poskytovaní právnych služieb, ktorej predmetom bolo vymáhanie pohľadávok voči bývalým zamestnancom žalovanej, ktorá bola uzatvorená štandardným postupom a podpísaná konateľom žalovanej. Žalobca na výberovom konaní predchádzajúcom uzatvoreniu zmluvy z roku 2009 neuviedol, že už dva roky poskytuje žalovanej právne služby, rovnako tak K. P., ktorý bol prítomný počas výberového konania žalovanú neinformoval, že existovali skôr uzavreté zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Konateľ žalovanej bol žalobcom prvýkrát kontaktovaný a vyzvaný na úhradu údajných pohľadávok žalobcu až listami z roku 2015, t.j. po viac ako ôsmich rokoch od podpísania zmluvy z roku 2007 pánom P.. I na základe uvedeného následného správania zmluvných strán zmluvy o poskytovaní právnych služieb z 31. mája 2007 možno konštatovať, že osobou zaviazanou z danej zmluvy je samotný zamestnanec žalovanej a nie žalovaná. Pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu, vyššie uvedené správanie žalobcu a zamestnanca žalovanej po uzatvorení zmluvy z roku 2007 spochybňuje dobromyseľnosť žalobcu pri uzatváraní zmluvy.

3.3. Ak žalobca poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/79/2019 a sp. zn. 5Obo/17/2000, za účelom podpory svojej argumentácie, že nevedel a pri uzavieraní zmluvy z roku 2007 ani vedieť nemohol, aká je prax žalovanej týkajúca sa úkonov, ktoré môže vykonávať osoba v pozícii vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov a táto prax je v rozpore s obvykle uvádzaným popisom práce osoby na pozícii vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov, odvolací súd poznamenal, že poukazy boli nenáležité. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že v celom rozsahu úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalobcovi.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. O trovách dovolacieho konania žiadal rozhodnúť tak, že úspešnému žalobcovi súd prizná náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu voči neúspešnej žalovanej. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca prípustnosť aj dôvodnosť dovolania odôvodnil s poukazom na ust. § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, keďže súdy nižších stupňov bez riadneho odôvodnenia neprihliadli na dôkazy a tvrdenia žalobcu a ich argumentácia uvedená v odôvodnení rozsudkov bola vzhľadom na ustálenú judikatúru slovenských súdov právne irelevantná. Dovolateľ namietol aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená /§ 421 ods. 1 písm. b) CSP/. Sformuloval právnu otázku, či uzatváranie zmlúv o

poskytovaní právnych služieb je alebo nie je obvyklou súčasťou pridelenia zamestnanca vykonávajúceho prácu do funkcie „responsable des relations sociales“ (vedúci oddelenia sociálnych vzťahov).

4.1. Opodstatnenosť uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolať videl v tom, že odvolací súd a rovnako súd prvej inštancie porušili jeho právo na spravodlivý proces, keď bez riadneho odôvodnenia neprihliadli na dôkazy a tvrdenia žalobcu a ich argumentácia uvedená v odôvodnení rozsudkov je vzhľadom na ustálenú judikatúru slovenských súdov právne irelevantná. Podľa názoru dovolať, Krajský súd v Trnave (podobne ako Okresný súd v Trnave) uvádza na podporu svojho záveru ohľadne žalobného nároku argumenty, ktoré sa okrem iného týkajú aspektu pracovnej zmluvy pána P., v ktorej chýba výslovné poverenie na uzatváranie zmlúv o poskytovaní právnych služieb, ďalej skutočnosti, že žalobca uzavrel so žalovanou ďalšiu zmluvu o poskytovaní právnych služieb, a to zmluvu z roku 2009, ktorú v mene žalovanej uzavrel priamo konateľ žalovanej a tiež konania strán, z ktorého má údajne vyplývať, že žalobca nekonal v dobrej viere pokiaľ ide o splnomocnenie pána P. K pracovnej zmluve pána Hájeka žalobca v danej súvislosti poznamenal, že ako plynie z konštantnej rozhodovacej praxe súdov (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Obo 158/97 z 8. októbra 1997), konateľské oprávnenie vyplývajúce z Obchodného zákonníka nie je založené na určení príslušných úkonov vo vnútorných organizačných predpisoch, ale na poverení určitou činnosťou pri prevádzke podniku a na obvyklosti právnych úkonov, ku ktorým pri tejto činnosti dochádza. Obvyklosť právnych úkonov treba posudzovať objektívne, teda nezávisle na vymedzení vo vnútropodnikových normách. Táto stála rozhodovacia prax súdov je preto v ostrom rozpore s odôvodnením rozsudku v danej veci, konkrétne s bodom 46 rozsudku odvolacieho súdu. Žalobca nevedel a v čase uzavretia zmluvy z roku 2007 ani nemohol vedieť aká je prax žalovanej, pokiaľ ide o úkony, ktoré môže vykonať osoba v pozícii vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov, taktiež nepoznal obsah pracovnej zmluvy pána P.. To platí o to viac, že (ak sa prijme tvrdenie žalovanej), táto prax je zjavne v rozpore s obvyklým opisom práce osoby na mieste vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov (responsable des relations sociales). K zmluve z roku 2009 žalobca uviedol, že nemal žiadny dôvod domnievať sa, že spôsob, akým bola zmluva z roku 2007 uzavretá, bol nejakým spôsobom neobvyklý alebo pochybný. Zmluva z roku 2007 je odlišným dokumentom ako zmluva z roku 2009. Zmluva z roku 2009 sa týkala vymáhania pohľadávok žalovanej voči jej dlžníkom, a teda úkonov voči súdom a tretím osobám. Dôvodom, prečo bola zmluva z roku 2009 (zbytočne) uzatvorená priamo konateľom žalovanej (a nie napríklad opäť pánom K. P.), bola snaha žalobcu vyhnúť sa zbytočnému a účelovému spochybňovaniu oprávnenia konať v mene žalovanej. Navyše žalobcovi nie je zrejmé, prečo by zmluva z roku 2007 mala prejsť rovnakým pripomienkovým konaním ako úplne nová zmluva veľmi špecifického a citlivého charakteru, akou je zmluva o poskytovaní právnych služieb pri vymáhaní pohľadávok z roku 2009. Okrem toho treba poznamenať, že rokovanie o uzatvorení zmluvy z roku 2007 časovo predchádzalo uzatvoreniu zmluvy z roku 2009. Je preto úplne absurdné poukazovať na to, že žalobca si musel byť vedomý nedostatku oprávnenia K. P. na uzavretie tohto typu zmluvy, s ohľadom na postup, ktorý žalovaná uplatnila pri uzavieraní zmluvy až o dva roky neskôr. K následnému konaniu strán žalobca dodal, že súdy nižších inštancií v podstate účelovo opisujú správanie strán. V ich popise absentuje najmä to, že žalovaná, zastúpená konateľom Luccianom Toninom Biondom, udelila K. P. 11. októbra 2010 plnú moc, na základe ktorej bol K. P. splnomocnený „...rokovat' a uzatvárať obchodné zmluvy na zabezpečenie právnych služieb a výkonov súvisiacich so zabezpečovaním právnych záležitostí...“. Z plnomocenstva jednoznačne vyplýva, že pozícia K. P. u žalovanej zahŕňala aj uzatváranie zmlúv o poskytovaní právnych služieb (a dodatkov k nim). O predloženie výslovej plnej moci požiadal žalobca K. P., a to s ohľadom na trvajúci neuspokojivý priebeh platieb zo strany žalovanej za poskytnuté právne služby. Žalobca sa tak chcel uistiť, že tu nie sú žiadne formálne prekážky v existujúcej spolupráci. Túto plnú moc K. P. žalobcovi predložil, žalobca preto nemal dôvod sa domnievať, že by K. P. nebol oprávnený za žalovanú konať. Na základe danej plnej moci potom K. P. v zastúpení žalovanej uzavrel so žalobcom zmluvu o poskytovaní právnych služieb z 21. apríla 2011. Preambula tejto zmluvy výslovne odkazuje na zmluvu z roku 2007 a uvádza, že zmluva z roku 2011 nahrádza predchádzajúcu zmluvu z roku 2007 v celom rozsahu. Žalobca teda nielenže bol v dobrej viere, pokiaľ ide o oprávnenie pána P. konať v mene žalovanej pri uzatváraní zmluvy z roku 2007, ale táto dobrá viera bola posilnená tým, že pán P. predložil žalobcovi plnú moc podpísanú priamo konateľom žalovanej a na základe tejto plnej moci uzavrel so žalobcom zmluvu z roku 2011, ktorá odkazovala na zmluvu z roku 2007. Nemožno tiež prehliadnuť, že

žalovaná v minulosti dobrovoľne zaplatila žalobcovi ako odmenu za poskytnutie právnych služieb na základe zmluvy z roku 2007 celkovo viac ako 110 000 eur bez DPH. V tejto súvislosti však žalobca dodal, že len celkové dane, odvody a vyčíslené priame náklady žalobcu týkajúce sa poskytovaných právnych služieb pre žalovanú, predstavovali sumu približne 206 000 eur.

4.2. Čo sa týka dôvodnosti uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolateľ ozrejmil, že od vyriešenia vyššie uvedenej právnej otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolateľ vo vzťahu k vymedzenej právnej otázke ohľadom toho, či uzatváranie zmlúv o poskytovaní právnych služieb je obvyklou súčasťou pridelenia zamestnanca vykonávajúceho prácu do funkcie vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov, uviedol, že nepovažuje za správne právne závery oboch súdov nižšej inštancie z dôvodov, že uzatváranie zmlúv o poskytovaní právnych služieb je obvyklou súčasťou pridelenia zamestnanca vykonávajúceho prácu na pozícii "responsable des relations sociales" (vedúci oddelenia sociálnych vzťahov), na ktorej bol pán P. zamestnaný, ďalej že predmet právnych služieb poskytovaných žalovanou priamo súvisel s pracovnou náplňou pána P. a tiež, že súdy nižšej inštancie nezohľadnili dôkazy a tvrdenia žalobcu bez riadneho odôvodnenia a ich argumentácia uvedená v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a rozsudku odvolacieho súdu je tiež právne irelevantná, a to s ohľadom na ustálenú judikatúru slovenských súdov. K vyššie uvedeným bodom žalobca ďalej doplnil, že uzatváranie zmlúv o poskytovaní právnych služieb je obvyklou súčasťou poverenia zamestnanca vykonávajúceho prácu na pozícii "responsable des relations sociales" (vedúci oddelenia sociálnych vzťahov), na ktorej bol pán P. zamestnaný. Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 ObZ platí, že: „Kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza.“ Zmluva o poskytovaní právnych služieb z roku 2007 bola uzatvorená 31. mája 2007, kedy K. P. pracoval pre žalovanú ako vedúci oddelenia sociálnych vzťahov, a to až do 30. novembra 2010. Označenie tejto funkcie vo francúzštine (responsable des relations sociales) používal v tom čase K. P. aj vo svojom podpise v e-mailovej korešpondencii so žalobcom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe slovenských súdov (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cob12/2006 z 19. apríla 2006) je pre rozhodnutie, či konanie podnikateľa zaviazovalo, dôležité aj to, ako prebiehala vzájomná komunikácia s konajúcou stranou (t. j. otázka telefónnej linky, pečiatok na vzájomnej korešpondencii, užívanie priestorov podnikateľa a pod.). To, že išlo o manažérsku pozíciu vedúceho zamestnanca, vyplýva nielen z označenia pracovnej pozície, ale aj z pracovného zaradenia K. P., ktorý bol zodpovedný za oddelenie "Sociálne vzťahy" a zo špecifikácie pracovnej náplne K. P. podľa jeho pracovnej zmluvy z 23. júna 2006. Podľa pracovnej zmluvy bol K. P. okrem iného zodpovedný za riadenie plánu sociálnych aktivít spoločnosti, podporu vedenia závodu v otázkach legislatívy a riadenie a spoluprácu s organizáciami zastupujúcimi zamestnancov. K. P. bol oprávnený zastupovať žalovanú pri všetkých úkonoch, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza, keďže bol pri prevádzkovaní podniku žalovanej poverený určitou činnosťou, vyplývajúcou konkrétne z funkcie „vedúci sociálnych vzťahov“. Z titulu pozície vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov bol K. P. poverený výkonom všetkých činností súvisiacich okrem iného s pracovnoprávnou a zamestnaneckou (HR) agendou žalovanej. Riešenie pracovnoprávnej problematiky je špecifickou oblasťou, ktorá ku svojmu riadnemu výkonu štandardne vyžaduje odbornú právnu pomoc. Je teda nepochybné, že osoba na manažérskej pozícii, ktorá rieši všetky (nielen iba čiastkové) otázky v oblasti pracovnoprávných vzťahov zamestnávateľa, je v rámci svojej činnosti oprávnená uzatvárať aj zmluvy o poskytovaní právnych služieb pre účely riadneho riešenia týchto otázok. Žalovaná je obchodná spoločnosť, ktorej jediným akcionárom je PSA Automobiles SA so sídlom vo Francúzsku. Žalovaná sa zaoberá najmä výrobou osobných automobilov a ich komponentov a je jedným z najvýznamnejších výrobcov automobilov na svete. Tieto skutočnosti okrem iného naznačujú, že pracovné prostredie žalovanej je významne ovplyvnené všeobecnými podmienkami prevládajúcimi v automobilovom priemysle a frankofónnou pracovnou kultúrou. Dôkazom toho je najmä označenie pracovných pozícií v štruktúre žalovanej vo francúzštine. Žalobca v konaní pred súdmi nižšieho stupňa preukázal, najmä odkazmi na verejne dostupné databázy náborových pracovníkov, ale aj všeobecnou špecifikáciou úloh jednotlivých pracovných miest, že vo frankofónnej právnej oblasti je používanie funkcie "responsable des relations social" bežné, a to najmä medzi veľkými zamestnávateľmi. Vo frankofónnej právnej oblasti ide o manažérsku pozíciu, ktorá zahŕňa okrem iného aj poverenie na prípravu právnych analýz, ktoré používajú iné zodpovedné osoby zamestnávateľa. Práve pre tento účel je osoba zamestnaná na takejto

pracovnej pozícii oprávnená uzatvárať zmluvy o poskytovaní právnych služieb v mene zamestnávateľa a takéto právne úkony nemožno v žiadnom prípade kvalifikovať ako neobvyklé. Túto skutočnosť ďalej dosvedčuje tiež e-mailová komunikácia so zástupcami zamestnávateľov pôsobiacich vo Francúzsku, ktorá tvorí prílohu tohto dovolania. Nižšie uvedené skutočnosti súdy nižších inštancií vôbec nezohľadnili, nakoľko z odôvodnenia ich rozsudkov možno vyvodiť, že predmetnú pracovnú pozíciu pripodobňujú radovému zamestnancovi na úseku HR, hoci je to pozícia vedúceho oddelenia a pozícia v oddelení sociálnych vzťahov, ktorej kompetencie sú od pozície v rámci oddelenia HR odlišné, ďalej v argumentácii súdov nižších inštancií úplne absentuje akékoľvek uváženie frankofónnych pracovnoprávných špecifik. Oba súdy neodôvodnene dogmaticky vychádzali z toho, že vedúci zamestnanec v pozícii "responsable des relations sociales" (vedúci oddelenia sociálnych vzťahov) nemôže byť oprávnený uzatvárať zmluvy o poskytovaní právnych služieb, pretože to nie je bežná činnosť vzhľadom na jeho poverenie v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 15 ods. 1 ObZ. Ak však súd posudzuje bežnú povahu úkonu v rámci poverenia výkonom činnosti a toto poverenie samotné vychádza okrem iného zo špecifik francúzskeho právneho prostredia, absencia posúdenia predmetnej zahraničnej právnej úpravy predstavuje zásadnú vadu jeho rozhodnutia. Tento prístup súdov nižších inštancií svedčí o tom, že sa od začiatku konania dopustili nesprávneho právneho posúdenia a bez odôvodnenia nezohľadnili dôkazy a argumenty predložené žalobcom. Dovolať zároveň dodal, že predmet právnych služieb poskytovaných žalovanou priamo súvisel s náplňou práce pána P. Všetka právna pomoc poskytnutá žalobcom žalovanej na základe zmluvy z roku 2007, ktorá bola žalovanej vyúčtovaná vo faktúre č. 4/2011, zahŕňajúc žalovanú čiastku, sa týkala oblasti HR, podpory zamestnancov, pracovného práva a pod., t. j. oblastí v priamej zodpovednosti K. P., zamestnanca pôsobiaceho v pracovnej pozícii „responsable des relations sociales“. Vzhľadom na to, že zo strany žalobcu boli vtedy poskytované právne služby takmer výlučne v oblasti pracovného práva, je potom úplne logickým výsledkom praxe, ktorá bola medzi stranami zavedená, že v zásade jedinou kontaktnou osobou žalobcu bol práve K. P., ako vedúci oddelenia sociálnych vzťahov žalovaného. K. P. tak bol z tejto pozície oprávnený uzatvárať zmluvy o poskytovaní právnych služieb v mene žalovanej, a to najmä s ohľadom na to, že sa poskytovanie týchto právnych služieb týkalo zamestnaneckých otázok a problematiky pracovného práva.

5. K dovolaniu žalobcu podala žalovaná včas písomné vyjadrenie, v ktorom uviedla, že má za to, že dovolanie žalobcu je neprípustné a dovolací súd by ho mal odmietnuť, resp. subsidiárne ho zamietnuť ako nedôvodné.

5.1. K dovolacej námietke nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP žalovaná uviedla, že čo sa týka právnej otázky, „či uzatváranie zmlúv o poskytovaní právnych služieb je alebo nie je obvyklou súčasťou pridelenia zamestnanca vykonávajúceho prácu do funkcie „responsable des relations sociales“ (vedúci oddelenia sociálnych vzťahov)“, v predmetnom spore bola posudzovaná rámcová zmluva na poskytovanie právnych služieb údajne uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou (podpísaná zamestnancom žalovanej, pánom K. P.), teda nie akákoľvek zmluva o poskytovaní právnych služieb. Predmetom Zmluvy z roku 2007 v zmysle jej článku I.2 bola právna pomoc „najmä v oblasti práva nehnuteľností a bežnej korporátnej agendy.“ Odpoveď na otázku položenú žalobcom v dovolaní závisí od skutkového zistenia, či je uzatvorenie rámcovej zmluvy o poskytovaní právnych služieb najmä v oblasti práva nehnuteľností a bežnej korporátnej agendy obvyklým úkonom vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov. Túto skutkovú otázku riešili súdy prvej a druhej inštancie (viď odsek 37. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a odsek 47. rozsudku odvolacieho súdu). Žalovaná poukázala na to, že súdy nižšej inštancie (odvolací súd prebral súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie odmeny za poskytnuté právne služby) na základe vykonaného dokazovania stanovili kompetencie a oblasti, za ktoré bol pán Hájek zodpovedný. Podľa odseku 34. rozsudku súdu prvej inštancie, „Z pracovnej zmluvy predloženej žalovaným mal súd preukázať, že K. P. v rámci svojho zaradenia zodpovedal za riadenie a spoluprácu s organizáciami zastupujúcimi zamestnancov; spoluprácu s odborovou organizáciou; udržiavanie kontaktov so sociálnymi partnermi a s externými sociálnymi partnermi; prípravu a tvorbu Kolektívnej zmluvy a dohôd so sociálnymi partnermi; prípravu kolektívnych rokovaní/vyjednávaní, školenia v sociálnych a odborových otázkach; podporu vedenia závodu v

legislatívnych otázkach, zabezpečenie dodržiavania zákonníka práce; asistenciu a pomoc pri riešení sporov; meranie a udržanie sociálnej atmosféry; sociálnu komunikáciu; vytvorenie plánu sociálnej komunikácie závodu; aplikovanie sociálnej komunikácie; analýzu očakávaní a spokojnosti zamestnancov; pripomienkovanie organizácie práce; prípravu, vypracovanie a riadenie plánu sociálnych aktivít spoločnosti; organizáciu dopravy, stravovania a ubytovania zamestnancov spoločnosti, rokovania o rozdelení SF, návrh na použitie SF, a teda pracovná zmluva pomerne podrobne upravovala kompetencie a oblasti, za ktoré K. P. zodpovedá. Z vyššie uvedeného skutkového zistenia vyvodil súd prvej inštancie v odseku 34. a 37. odôvodnenia rozsudku záver, že „Práve s poukazom na pomerne podrobnú špecifikáciu činností na ktoré bol K. P. v zmysle pracovnej zmluvy oprávnený, neobstoí argumentácia žalobcu, že by bol K. P. v rámci svojho pracovného zaradenia kompetentný aj na riešenie právnych otázok a teda bol oprávnený zastupovať žalovaného pri všetkých úkonoch, ku ktorým v súvislosti s jeho pozíciou obvykle dochádza. Uvedeným listinným dôkazom nebolo preukázané, že by bol poverený takou činnosťou, pri ktorej bolo obvyklé uzatváranie zmlúv o poskytovaní právnych služieb v mene žalovaného“. „Z vyššie uvedeného nemožno vyvodit' záver, že by bolo obvyklé, aby vedúci oddelenia sociálnych vzťahov s poverením na výkon činnosti, tak ako je uvedené v bode 34. odôvodnenia uzatváral rámcovú zmluvu o poskytovaní právnych služieb týkajúcu sa práva nehnuteľností a bežnej korporátnej agendy. Obvyklosť treba posudzovať v poukazom na zaužívanú prax podnikateľského subjektu a zaužívané postupy, pričom ako je uvedené v bode 39. odôvodnenia rozsudku uzatváranie zmlúv v oblasti právnych služieb nepatrilo k obvyklým činnostiam zamestnancov sociálnych vzťahov.“ Závery súdu prvej inštancie potvrdil Krajský súd v Trnave v odseku 46. a 47. odôvodnenia rozsudku. Žalovaná konštatovala, že z vykonaného dokazovania súdy nižších inštancií vyvodili záver, že uzatvorenie rámcovej zmluvy o poskytovaní právnych služieb najmä v oblasti práva nehnuteľností a bežnej korporátnej agendy celkom zrejme nie je obvyklým úkonom vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov. Žalobca v rámci svojho dovolania spochybňuje vyššie uvedený záver súdov nižšej inštancie tým, že spochybňuje skutkové zistenia súdov nižšej inštancie, tieto skutkové zistenia sám v dovolaní dotvára, spochybňuje hodnotenie dôkazov zo strany odvolacieho súdu a skutkové závery, na ktorých súdy nižšej inštancie postavili svoje právne posúdenie, a tiež neprípustne v dovolaní predkladá na podporu svojich tvrdení nové dôkazy. V rámci dovolacieho konania boli neprípustne predložené nové dôkazy, a to e-mail z 15. mája 2023 a vyjadrenie francúzskej advokátskej kancelárie Avens advokáti z 2. júna 2023. S ohľadom na uvedené je podľa žalovanej dovolanie žalobcu neprípustné.

5.2. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP žalovaná poznamenala, že v predmetnom spore s poukazom na doterajší postup konajúcich súdov nedošlo k naplneniu žiadneho z dôvodov predstavujúcich porušenie práva na spravodlivý proces, právne posúdenie súdov nižšej inštancie považuje za správne, a teda dovolanie žalobcu za nedôvodné aj z uvedeného dovolacieho dôvodu. Žalovaná sa plne stotožnila s posúdením súdov nižšej inštancie, podľa ktorých obvyklým úkonom vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov nie je uzatváranie rámcových zmlúv o poskytovaní právnych služieb najmä v oblasti práva nehnuteľností a bežnej korporátnej agendy. Súdy nižšej inštancie pri právnom posúdení správne vychádzali z ustanovenia § 15 ods. 1 ObZ, podľa ktorého kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza. Kritérium obvyklosti, ktoré vyplýva zo znenia Obchodného zákonníka, je aj konštantne judikované súdnou praxou. V zmysle odseku 36. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, konanie osoby poverenej na výkon určitej činnosti zaväzuje podnikateľa len vtedy, ak ide o úkon, ktorý je obvyklý vzhľadom na jej zaradenie, resp. poverenie na výkon činnosti. Podľa žalovanej, jej zamestnanec K. P., ktorý uzatvoril so žalobcom Zmluvu z roku 2007, pracoval na pozícii Vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov. Oddelenia sociálnych vzťahov sú vytvárané najmä vo veľkých korporáciách, kedy ich úlohou je primárne dbať na prehlbovanie spolupráce so sociálnymi partnermi, zastrešovať vyjednávanie so zástupcami zamestnancov, dbať na sociálnu klímu v podniku, sledovať spokojnosť zamestnancov, atď. Uvedenému zodpovedala aj pracovná náplň pána K. P., ktorú súd prvej inštancie zistil z jeho pracovnej zmluvy. Žalovaná pre úplnosť dodala, že oddelenie sociálnych vzťahov je súčasťou širšieho Útvary ľudských zdrojov, ktorý vedie riaditeľ ľudských zdrojov. Preto nie je správne tvrdenie žalobcu, že pán P. bol osobou na manažérskej pozícii, ktoré rieši všetky (nie len čiastkové) otázky v oblasti pracovnoprávných vzťahov zamestnávateľa. Vzhľadom na vyššie uvedený rozsah poverenia pána K. P. ako vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov a vzhľadom na povahu a predmet

Zmluvy z roku 2007, ktorá je rámcovou zmluvou na poskytovanie právnych služieb, týkajúcej sa najmä oblasti práva nehnuteľností a bežnej korporátnej agendy, je už na prvý pohľad zrejmé, že uzatváranie tohto typu rámcovej zmluvy nie je obvyklým úkonom vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov. Žalobca nepredložil v priebehu konania žiaden relevantný argument, z ktorého by bolo možné vyvodiť obvyklosť činnosti vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov, spočívajúcej v úkonoch uzatvárania rámcových zmlúv na poskytovanie právnych služieb v oblasti práva nehnuteľností a bežnej korporátnej agendy. Práve naopak, uzatváranie takýchto zmlúv pre osobu v pozícii vedúceho oddelenia sociálnych vzťahov je krajne neobvyklé. Nad rámec vyššie uvedeného žalovaná poukázala na to, že žalobcova interpretácia ustanovenia § 15 ods. 1 ObZ nie je právne udržateľná. Žalobcov výklad uvedeného ustanovenia by v podstate viedol k záveru, že je obvyklé, aby zamestnanec vždy uzatváral v mene spoločnosti s externými právnymi poradcami zmluvy na poskytovanie právnych služieb v prípadoch, kedy právne poradenstvo súvisí s náplňou jeho práce. Takáto výklad by potom viedol k tomu, že akýkoľvek zamestnanec by mohol zaväzovať spoločnosť uzatváraním zmlúv s externými právnymi poradcami na oblasti, za ktoré je u zamestnávateľa zodpovedný (napr. účtovník by uzatvoril zmluvu o poskytovaní poradenstva v oblasti účtovných predpisov, pracovník zodpovedný za BOZP by uzatvoril zmluvu o právnej pomoci v oblasti BOZP a pod.). Uvedená interpretácia je v rozpore s účelom ustanovenia § 15 ObZ, pretože popiera kritérium obvyklosti vo väzbe na úkony, ku ktorým dochádza pri činnostiach, na ktoré je zamestnanec poverený. K uvedenému záveru dospel aj odvolací súd v odseku 47. odôvodnenia rozsudku, kde konštatoval, že i keď je každá oblasť pôsobenia regulovaná právom a vyžaduje určité právne povedomie, neznamena to, že je obvyklé, aby zamestnanec pri výkone svojej danej oblasti uzatváral zmluvy o poskytovaní právnych služieb s externými právnymi poradcami. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu poukázala tiež na to, že celá prejednávaná záležitosť, a teda aj právna otázka nastolená žalobcom v dovolaní, je vsadená do pre žalovanú nepochopiteľného kontextu, z ktorého vyplýva krajne neštandardné konanie žalobcu a pána K. P. pri uzatváraní Zmluvy z roku 2007, ktoré nemá logické vysvetlenie. Pre žalovanú preto jediné vysvetlenie, ktoré sa ponúka, je, že právna situácia, z ktorej žalobca odvodzuje svoju údajnú pohľadávku, bola účelovo zinscenovaná s cieľom získať prospech z majetku žalovanej. Z okolností prejednávanej právnej veci je zrejmé, že žalobca s pánom K. P. nemohli byť pri uzatváraní a trvaní zmluvy z roku 2007 v dobrej viere. Za celú dobu existencie zmluvy z roku 2007 a ďalších úkonov vykonaných pánom P. v tejto súvislosti, žalobca komunikoval výlučne s pánom P., na stretnutiach nebol pán P. nikdy sprevádzaný žiadnou inou osobou zo spoločnosti žalovanej, pán P. uhradil faktúry žalobcu sám, čo v konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, a to jednak hotovostnými vkladmi na účet žalobcu vykonanými osobne na pobočke banky, a tiež v hotovosti priamo v advokátskej kancelárii žalobcu. Takýmto spôsobom pán P. sám uhradil faktúry o výške cca. 133 945,28 eur, pričom žalovaná nemá informáciu, z akého zdroja pán P. hotovosť mal. Hotovostný spôsob platby v rámci spoločnosti žalovanej nebol nikdy možný, vykonávanie hotovostných platieb v rámci medzinárodných korporácií je postup absolútne nemysliteľný. Z emailovej korešpondencie poskytnutej žalobcom dokonca vyplýva, že pán K. P. plánoval žalobcovi „zaplatiť“ výmenou za motorové vozidlá značky Citroen Berlingo, čo je všeobecne vysoko neštandardný spôsob úhrady pohľadávok a pre korporácie typu žalovanej s implementovanými kontrolnými mechanizmami zaistujúcimi nie len dodržanie právnych predpisov, ale rovnako aj vysokých etických štandardov, nepripustný. Vyššie uvedený kontext reflektoval aj súd prvej inštancie v odseku 39., 40. a 42. odôvodnenia rozsudku a odvolací súd v bode 49. odôvodnenia rozsudku, kde vyslovil pochybnosť o dobromyseľnosti žalobcu pri uzatváraní zmluvy z roku 2007.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

8. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

9. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Podľa § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

13. Podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP, dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

14. Podľa ustanovenia § 440 CSP dovolací súd je dovolacím dôvodom viazaný.

15. Podľa ust. 447 písm. c) CSP, dovolací súd odmietne dovolanie ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

16. V posudzovanom prípade žalobca vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP a z obsahu dovolania vyplýva, že namietal aj dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, keď uviedol, že sudy nižších inštancií bez riadneho odôvodnenia neprihliadli na dôkazy a tvrdenia žalobcu a ich argumentácia uvedená v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a rozsudku odvolacieho súdu je vzhľadom na ustálenú judikaturu slovenských súdov právne irelevantná.

17. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videl dovolateľ v tom, že sudy nižších inštancií bez riadneho odôvodnenia neprihliadli na dôkazy a tvrdenia žalobcu a ich argumentácia uvedená v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a rozsudku

odvolacieho súdu je vzhľadom na ustálenú judikatúru slovenských súdov právne irelevantná.

18. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ /čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“) a judikatúry Ústavného súdu SR/ sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci, ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

19. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

20. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné právo.

21. Preto, aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom (t.j. postupom priechiacim sa zákonu) znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí zároveň dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov. Postupom súdu však možno rozumieť len samotný priebeh konania, nie rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného návrhu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/228/2017, sp. zn. 2Cdo/220/2017, sp. zn. 3Cdo/110/2017, sp. zn. 4Cdo/128/2017, sp. zn. 5Cdo/45/2018, sp. zn. 7Cdo/35/2018, sp. zn. 8Cdo/56/2017, sp. zn. 1VCdo/2/2017).

22. V zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu formovanej od roku 1992 sa nevykonanie stranou navrhnutých dôkazov jednotne nepovažuje za vadu zmätočnosti podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP účinného do 30. júna 2016 a ani za vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP (k tomu viď predovšetkým rozhodnutia najvyššieho súdu publikované pod R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Z doterajšej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu teda vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP, lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu (v tomto prípade žalobcu) na spravodlivý proces.

23. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že z priebehu konania vyplýva záver o dostatočnosti vykonaného dokazovania, ktoré odvolací súd spolu so súdom prvej inštancie podrobne zhrnuli v odôvodnení svojich rozhodnutí. Z dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu vyplýva súhlas odvolacieho súdu s jednoznačným záverom súdu prvej inštancie, a to bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania. K námietke dovolateľa, že súd prvej inštancie ako ani odvolací súd neprihliadli na dôkazy žalobcu (teda že súdy nevykonali všetky ním navrhnuté dôkazy), dovolací súd uvádza, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 52/03). Ak súd teda nevykoná všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv. Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dokaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07). Žalobca mal možnosť označiť dôkazy, a je potrebné poukázať na pozíciu súdu, do výlučnej právomoci ktorého patrí posúdenie, ktoré z označených dôkazov niektorej zo sporových strán vykoná resp. nevykoná a akým spôsobom tieto dôkazy hodnotí. Dovolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že napriek tomu, že sa na predmetné konanie vzťahuje Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktoré sleduje cieľ urýchliť konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (odsek 8 jeho úvodných ustanovení) a v zásade preferuje priebeh konania písomnou formou (Kapitola I. Čl. 5 odsek 1), súd prvej inštancie nariadil vo veci viacero ústnych pojednávaní za účelom vykonania dôkazov a objasnenia skutkového stavu veci, pričom samotný žalobca sa ani na jedno z nariadených pojednávaní nedostavil, aby vypovedal o okolnostiach podstatných pre posúdenie danej veci, pritom predovšetkým dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu.

24. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, odvolacím súdom potvrdeného v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP a odôvodneného v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP jednoznačne vyplýva, že Okresný súd Trnava v odseku 42. odôvodnenia rozsudku dostatočne zrozumiteľným spôsobom ozrejmil, že žalobca v konaní predložil dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení žalobcu. Dodal, že žalobca počas niekoľkoročného súdneho konania nepovažoval za potrebné dostaviť sa na pojednávanie a vypovedať k okolnostiam uzavretia Zmluvy o poskytovaní právnych služieb z roku 2007, ako aj ďalším súvisiacim okolnostiam, ktoré uzavretiu zmluvy predchádzali alebo po uzavretí zmluvy nasledovali (týkajúcim sa aj osoby K. P.), aby tak podporil, ozrejmil a doplnil svoje tvrdenia. Žalobcovi zároveň vytkol, že počas celého konania nenavrhol výsluch osoby, s ktorou mal počas celého obdobia údajnej spolupráce so žalovanou výlučne komunikovať ohľadom skutočností týkajúcich sa oprávnenia konať za žalovanú a pôvodu peňažných prostriedkov vkladanych na bankový účet žalobcu iba hotovostne. Pretože žalobca v dovolaní zmienenú námietku neprihliadnutia na dôkazy a tvrdenia žalobcu nijakým spôsobom bližšie neobjasnil, a preto dovolaciemu súdu nie je zrejmé, aké dôkazy navrhnuté žalobcom vo veci konajúce súdy nevykonali, nemožno uzavrieť, že by zo strany súdov nižších inštancií došlo v uvedenom smere k nesprávnemu procesnému postupu, resp. že by vo veci konajúce súdy nevykonali navrhnuté dôkazy žalobcu bez toho, aby dôvody takého procesného postupu dostatočne nezrejmili v odôvodnení svojich rozhodnutí.

25. Najvyšší súd v súvislosti so zásadou hospodárnosti považuje za potrebné pripomenúť, že „...Civilný sporový poriadok zvyšuje procesnú zodpovednosť strán v dokazovaní a obmedzuje aktivitu súdu pri navrhovaní, a teda aj vykonávaní dôkazov.“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J. Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 692). Z čl. 8 základných princípov CSP vyplýva, že je to sporová strana, ktorá je povinná označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Princíp hospodárnosti pri postupe súdu v konaní je zdôraznený aj v čl. 17 základných princípov CSP. Preto v civilnom sporovom konaní je nevyhnutné a opodstatnené, ak súd vyžaduje, aby sporová strana podaný dokazný návrh zdôvodnila tak, aby bolo možné (vopred) pred rozhodnutím podľa § 185 ods. 1 CSP a nariadením navrhovaného dokazovania posúdiť, na podporu ktorých jej tvrdení (žaloby alebo obrany proti žalobe) má dôkaz slúžiť, či sa týka

skutočnosti, ktorá relevantne súvisí s predmetným konaním, či dôkaz je alebo nie je spôsobilý overiť alebo vyvrátiť tvrdenú skutočnosť, či je alebo nie je vzhľadom na nepochybné výsledky dokazovania vykonaného inými dôkazmi nadbytočný a tiež, či je reálne dôkaz súdom vykonať (napr. či nie je spojený s neprimeranými časovými alebo inými prekážkami) a teda či jeho vykonanie bude v súlade s princípom hospodárnosti konania (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/20/2021 z 28. júla 2022).

26. Pokiaľ žalobca namietol nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu spočívajúci v nedostatočnom odôvodnení svojich rozhodnutí vo vzťahu k jednotlivých tvrdeniam žalobcu, v neprihliadnutí na dôkazy navrhnuté žalobcom a tiež v právne irelevantnej argumentácii súdov s ohľadom na ustálenú rozhodovaciu prax slovenských súdov, dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 383/06). Strana sporu má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v predmetnej veci sa o prípad nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia nejedná, pretože skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dovoláním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvorí logický celok, obsahuje dostatočnú argumentáciu k námietke žalobcu ohľadom neprihliadnutia na ním predložené dôkazy a tvrdenia. Súd prvej inštancie túto primerane rozviedol, a to na strane 17 (v odseku 42. odôvodnenia) rozhodnutia. Navyše, na strane 13 daného rozhodnutia (v odseku 19.) súd prvej inštancie zrozumiteľne a dostatočne určito objasnil, prečo nevyhovel návrhu žalovanej na doplnenie dokazovania prednesenom na poslednom pojednávaní. Je dôvodný predpoklad, že ak by žalobca zo svojej procesnej pozície v priebehu sporu aktívne spolupracoval a výsluchom na pojednávaní by spresnil svoje tvrdenia a uplatnené návrhy, vrátane návrhov na vykonanie dokazovania, súd prvej inštancie by v prípade nevykonania dôkazu v odôvodnení rozhodnutia obdobným spôsobom jasne ozrejmil, prečo niektorý z navrhnutých dôkazov žalobcu nevykonával.

27. K námietke žalobcu ohľadom právnej irelevancie argumentácie súdov nižších inštancií v odôvodnení ich rozhodnutí, a to vo vzťahu k ustálenej judikatúre slovenských súdov, najvyšší súd poznamenáva, že samotná skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 188/06). K arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (nález sp. zn. II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde. Z odôvodnenia dovoláním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, potvrdzujúceho rozhodnutie súdu prvej inštancie z dôvodu jeho vecnej správnosti, sú dostatočne zrejme dôvody jeho rozhodnutia.

28. Je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05). Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Dovolací súd uvádza, že nemožno prisvedčiť tvrdeniu dovolateľa, že súdy nižších inštancií sa v konaní podrobne nezaoberali

dôkazmi a tvrdeniami žalobcu, z ktorého dôvodu tvrdí nedostatočnosť odôvodnení ich rozhodnutí. Ako bolo uvedené vyššie, už súd prvej inštancie v odseku 42. odôvodnenia svojho rozhodnutia dostatočne zrozumiteľným spôsobom ozrejmil, že žalobca v konaní predložil dôkazy na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení žalobcu. Dodal, že žalobca počas niekoľkoročného súdneho konania nepovažoval za potrebné dostaviť sa na pojednávanie a vypovedať k okolnostiam uzavretia Zmluvy o poskytovaní právnych služieb z roku 2007, ako aj ďalším súvisiacim okolnostiam, ktoré uzavretiu zmluvy predchádzali alebo po uzavretí nasledovali, týkajúcim sa aj osoby K. P., aby tak podporil, ozrejmil a doplnil svoje tvrdenia. Žalobcovi zároveň vytkol, že počas celého konania nenavrhol výsluch osoby, s ktorou mal počas celého obdobia údajnej spolupráce so žalovanou výlučne komunikovať ohľadom skutočností týkajúcich sa oprávnenia konať za žalovanú a pôvodu peňažných prostriedkov vkladanych na bankový účet žalobcu iba hotovostne. Odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkázal.

29. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií je podľa dovolacieho súdu dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Podľa názoru dovolacieho súdu, procesný postup dovolacieho súdu prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, žalobca mal možnosť podať proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s procesným postupom súdu prvej inštancie a dovolacieho súdu, nemôže viesť k záveru o porušení práva na spravodlivý proces a odhátí možnosti konať pred súdom.

30. Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces /§ 420 písm. f) CSP/.

31. V súvislosti s námietkou žalobcu, týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia veci zo strany súdov oboch inštancií, a teda dovolacím dôvodom podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, dovolací súd skôr, než by pristúpil k dovolaciemu prieskumu v zmysle ust. § 432 ods. 1 a 2 CSP zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je limitovaná odsekom 2 uvedeného zákonného ustanovenia a taktiež aj ustanovením § 422 ods. 1 písm. a) CSP, podľa ktorého dovolanie nie je prípustné, ak napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP). V danom prípade je predmetom sporu peňažné plnenie vo výške 1 950 eur s príslušenstvom.

32. Návrh na uplatnenie pohľadávky vo veciach s nízkou hodnotou sporu bol na súd prvej inštancie podaný dňa 31. marca 2016 (č. l. 37 spisu), kedy výška minimálnej mzdy predstavovala sumu 405,- eur (viď § 1 písm. a/ nariadenia Vlády Slovenskej republiky č. 279/2015 Z. z.). Na to, aby bola daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 422 ods. 1 CSP, by musel dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia dovolacieho súdu o peňažnom plnení prevyšovať sumu vo výške 4 050,- eur, čo nie je splnené. Tzv. majetkový cenzus predstavuje obmedzenie prípustnosti dovolania na výšku sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu. V posudzovanom prípade tak ide o bagateľnú vec vylúčenú z meritórneho dovolacieho prieskumu.

33. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 CSP nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

34. V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

35. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.